

Ik zie dode mensen

Gepubliceerd: zondag, 23 maart 2025 10:03

Jarenlang hield ik het geheim uit angst om voor gek verklaard te worden, maar uiteindelijk werd een bijzondere gave mijn grootste kracht.

Ook al worden de mensen die meer “zien” niet meer verbannen of ter dood veroordeeld, het taboe is er nog steeds.

Ik zie dode mensen

Hoe het allemaal begon...

Een vriendinnetje van mij vertelde me dat ze “een bijzondere oefening” had gekregen van een vrouw waar ze was geweest. Waarvoor ze precies bij die vrouw was geweest dat wist ik niet. We waren 12 en 13 jaar oud. Mijn vriendinnetje was de oudste van ons twee. In de middag toen mijn vriendinnetje bij mij kwam, gingen we deze bijzondere oefening doen. Ik ging in bed liggen, en mijn vriendinnetje vroeg mij om één voor één al mijn spieren te ontspannen. Ik had geen idee wat we aan het doen waren, ik denk wij beide niet, maar ik voelde me er rustig en ontspannen onder.

In de avond, toen ik in bed lag, besloot ik deze bijzondere oefening nog eens te doen voordat ik ging slapen. Wat er toen gebeurde, had ik niet kunnen bedenken. Het was alsof ik boven mijn lichaam zweefde, zo’n twintig centimeter erboven. Dat niet alleen, ik kon mezelf ook zien liggen.

Dit was het moment waarop mijn gave werd geopend.

Vanaf dat moment begon ik meer te zien, en was naar bed gaan alsof ik in een nachtmerrie was beland. Ik kreeg bezoek van entiteiten. Ik zag donkere gedaantes in mijn kamer. Soms wel met honderden tegelijk. Doodsbang was ik. Ik zag ze niet alleen als ik mijn ogen open had: ook met mijn ogen dicht kwamen continu gezichten van mensen voorbij die ik niet kende. Vaak verschenen ze plotseling. Ik schrok me dan kapot. Huilend ging ik vervolgens naar beneden, om mijn ouders op te halen. Die ook niet wisten wat ze ermee moesten.

Mijn vader nam me mee naar een paragnost. Hij vertelde mij dat de gezichten die ik zag als ik ’s avonds in bed lag met mijn ogen dicht, gewoon mensen waren die ik overdag op televisie had gezien. Ik wist dat hij loog. Ondanks dat hij mij niet hielp met de overleden

Ik zie dode mensen

Gepubliceerd: zondag, 23 maart 2025 10:03

mensen die ik zag, leerde hij mij wel andere interessante dingen.

Zo kreeg ik regelmatig een dichte envelop mee naar huis. In die envelop zat een foto van iemand die ik niet kende. Het was de bedoeling om de envelop tussen mijn handen te nemen, en de envelop te “lezen”. Soms overviel me een gevoel. Zoals de keer dat ik het ontzettend benauwd kreeg en moeite met ademen. Het voelde alsof ik een hartaanval kreeg. Achteraf bleek er toen ook een foto van een man in te zitten die was overleden aan een hartaanval.

Door dit soort dingen wist ik al op jonge leeftijd dat er meer is tussen hemel en aarde. Er is meer dan we met het blote oog kunnen waarnemen. Dit wist ik ook door de bijzondere toevalligheden die meer en meer voorkwamen. Zoals met het lezen van foto's. Maar ook beelden die ik zag van mijn eigen toekomst, en die ik later exact zo beleefde. Ik wist vaak dingen over mensen. Ook dingen die ik niet kon weten.

Foto: Daphne Kramp (www.defantasyfotograaf.nl)

Zo herinner ik me een keer dat ik in de supermarkt was met mijn vader. Ineens kreeg ik een ontzettende pijn in mijn linkerbeen. Zo pijnlijk dat ik mijn hele linkerbeen niet meer kon bewegen en mijn been letterlijk achter me aan moest slepen. “Doe niet zo gek”, zei

Ik zie dode mensen

Gepubliceerd: zondag, 23 maart 2025 10:03

mijn vader. “Straks ziet die vrouw je nog”. Toen ik opkeek, zag ik dat ik precies hetzelfde liep als een vrouw die voor mij liep, die ik niet had gezien. Ze had veel moeite met lopen en sleepte haar linkerbeen achter zich aan. Ik had haar energie overgenomen.

Tijdens mijn gehele tienerjaren bleef het naar bed gaan een heuse nachtmerrie. Elke avond was ik bang om te gaan slapen. Bang om entiteiten weer te gaan zien. Op een nacht werd ik wakker, niet in staat om mijn lichaam te bewegen. Doodsbang was ik, toen ik drie donkere gedaantes in mijn kamer zag staan, terwijl ik niet kon bewegen. Hoewel ik daar lag met mijn ogen gesloten, kon ik alsnog mijn hele kamer en de drie gedaantes zien. Ik wilde maar één ding: naar mijn ouders. Eenmaal aangekomen bij de deur van de slaapkamer van mijn ouders, zag ik ineens hoe ik daar was, maar mijn lichaam niet. Ik had mijn lichaam niet meegenomen. Dat besef zorgde ervoor dat ik in één keer werd teruggezogen in mijn lichaam, en met een plof weer in mijn lichaam terecht kwam. Opnieuw lag ik daar, niet in staat om ook maar iets te bewegen. Voor mijn gevoel heeft het uren geduurd voordat ik de controle weer terug kreeg, en het mij eindelijk lukte om mijn ogen te openen.

Op een dag toen ik naar een psychiatrische inrichting ging om een man met schizofrenie te interviewen voor een onderzoeksproject (ik studeerde psychologie), zag ik hem de kamer binnenkomen met vijf donkere gedaantes achter zich aan. Tijdens het interview vertelde hij over de vijf stemmen die hij in zijn hoofd had. Was het toeval? Compleet verbouwereerd vertelde ik niemand hierover.

Naast donkere gedaantes (mensen die vaak waren blijven hangen tussen hemel en aarde als het ware), zag ik ook lichtmeesters. Zij waren er om mij te begeleiden. Ik zag visioenen van wat ik hier kwam doen op aarde. Toen praatte ik hier met niemand over. Bang om voor gek verklaard te worden, terwijl ik zo graag normaal wilde zijn, wil ik nu het taboe doorbreken. Ik weet dat ik niet de enige ben met een bijzondere gave.. Ik weet dat er veel meer mensen zijn die zoals ik meer kunnen zien, voelen, en waarnemen, en dit straks steeds normaler zal zijn.

Dit stuk is geschreven door Corry de Jong, coach, psycholoog MSc & healer.

Als je wilt reageren of meer wilt weten over Corry de Jong, kan dat [via haar website](#). (Voor reageren naar beneden scrollen).